

יום ב' פרשת בלק, י"ב תמוז, ה'תשכ"ה

ביור בדרכ אפר

זה שהנשמה מאירה ביהודי הארץ כל אחד ואחד מישראל ממלא ענייני שליחותנו התפקיד של נשמו ששבילו היא יהודה ונמלבשה בהנו גשמי בעלמא דין בעולם הזה.

אמנם, עכזבה זו שהאדם עובד את ה' בעולם הזה על ידי שאור נשמוiar בגופו ויחדור בכל מציאותו ה'יא באופן של עמל ויגיעת, אלא שהמלאכה אריקה להיות לא אין עול ועון, וזהו "לא הביט און בעקב" הינו ש"עקב" מללא את שליחותו וועשה את מלאכתו לאן "און" (אבל עדין אין זה באופן ש"לא ראה עמל ויגיעת ואדורה, העבודה הוא חיבת עמל ויגיעת גולה). אך על-ידי העברודה דימוי החול שכוכבה בעמל ויגעה באים ליום השבת, כמו אמר רבותינו ז"ל¹¹ מ"ש פרט רשות שטרח בערב שבת לאכל בשפט ומהו מובן שם בעבודה הרווחנית הנפשית, העבודה במיל החול היא הכרה לעברות ה' ביום השבת, שהוא יומן מנינה מהBUSיקים בענייני העולם הזה, ואstor במלאכה כאמור שבשבת יש להמניע ולשנות מכל ל"ט המלאכות, וכך אין בו ביום השבת נינת מוקם לעניין של עמל (לא רק שאין בו און שהוא חטא ועון אלא אין בו אפילו עמל ויגיעת), וזהו "ולא ראה עמל בישראלי" ונמצאו שגם בפסק זה יש חלוקה מעין האמורו, עבדות ה' במיל החול, בחינת המזון י"עקב" ("לא הביט און בעקב") ועבורות ה' ביום השבת, בחינת ישראל לא ראה עמל בישראל").

וכיוון שפיטום השבת אריקה להיות הנקה בנטילת הארץ ממשי מאשר ההנאה בימות החול, ובעיר הארץ עלי-ידי הטבח שבקה, והוא עמל ויגיעת כחלק הנחות כיור שאר הוא נשעה חרור באור הנשמה, וזהו עניין

שנקרא בשם "ישראל", אותיות "לי ראנש"⁶, שזיהו הראש החלק העליון והנעה שבסנשמה כשם שהראש הוא החלק העליון והנעה בוגר. וכמו-כך כשם שיש חילוק בכלל נסמה פרוטית, בין ימי החול לבין ימי השבת שבכל נסמה, בין ימי החול לימי השבת, פמבראר הנשמה נמצאת במצב עלה, פמבראר בראופה בלקוטי תורה בפרשנותו⁷ בפירוש בראופה בלקוטי תורה לא הבית און בעקב ולא ראה עמל בפלורוש הפתוח⁸ פרשת לא הבית און בעקב⁹ האמור בישראלי, ש"לא הבית און בעקב" קאי על ימי החול, שביהם יש ענן הפלאכה, כמו שכתוב¹⁰ ברכות בלא ראה ברוך הוא און בעקב ולא ראה ששת ימים תעשה מלאכה, בלא ט מלאות עמל בישראלי, ש"לא הבית דעובדין רחול, שעוסקים בענייני העולם, עולם, עולם און בעקב¹¹ קאי מכון על ימי החול, שביהם יש ענן הפתחתון שאין מחתון למיטה הימנה, ובמילא נמצאים במדרגה שנקראת בשם עקב וזהו הגשמי, פמו שבתוב¹² ששת ימים תעשה מלאכה, בלא ט נמשך היוד מלמעלה, וחוזר עד העקב, וזהו מלאות לשבות ביום השבת, דעובדין מילא ענן שליחותו בעלמא דין. אמן, צרך לשבות ביום השבת, דעובדין רחול, מלאות של מעשי חול עמל הענייני העולם, שמהלכה אריקה להיות לא און, וזהו "לא עולם היה הפתחתון שהוא העולם נמשך היוד עקב" (אבל עדין אין זה באופן שטרח בערב שבת יאכל בשפט, שהוא יומן נמצאים במדרגה נחווה שנקראת בשם עקב ווגל מוניה, ואסור במלאכה, וכך אין בו נינת בחינת י"עקב, אלא שבבו בתוך גור מקום לעניין של עמל (לא רק שאין בו און), גשמי הנמצוא בעולם זהו הגשמי וזהו עמל בישראלי". וכך אין שפיטום נמשכת האלוקית הנסכת אריקה להיות הנקה באופן אחר הרווחנית, ובנסמה גופא עצמה לגמרי, וכך הטעבר מימי החול ליום השבת נמשך ווור ומחילה היוד הלאקות הרוחנית העלינה מלמעלה, וחוזר עד העקב חלק הנחות כיור שאר הוא נשעה חרור באור הנשמה, וזהו עניין במקואה טורה בערב שבת¹², שהוא התוכן הפנימי של הטבילה עניין י"עקב¹⁰ החיבור בין נשמה, יוד, והגוף, עקב), ובכל

(6) שער הפסוקים להאריז"ל וישלח לב, כת. ספר הליקוטים להאריז"ל ויחי מז, כח. לקות שלח מה, ב ואלך. סהמ"ץ להצ"ט, ב - בשם זה. (7) בלק עב, ב. שם, ג ואילך. (8) פרשתנו כב, כא. (9) ויקהל לה, ב. (10) פרדר שער כג (שער הכרוניות) בעבר. עץ חיים שער ג (שער סדר האצילות) פ"ב. תו"א ויצא כא, א. ובכ"מ. (11) ע"ז ג, א. (12) ראה פע"ח שער השבת פ"ג. הובא בסד"ה מי מנה הנ"ל (שם ע' א'ס).